

Konrad Wojtyła
Szczecin

[WIERSZE]

z tym

Tyle w nas spraw i ludzi
niebyłych; bardzo umarłych.
Albo pół na pół – kto wie,
co tam jest. Od tyłu zachodzi
nas ten strach i bierze nie
pierwszy raz za rękę, więc
zgęstka w zgęstkę; piąstka
w pestkę. Sierść w trawie.
Nie ma cię już we mnie.

– To jest rozmowa na długą rozmowę –

Jeszcze te wszystkie odpusty;
hostie nieródki – ul z martwą
królową. Pszczołodoły; czule
mikroczułki i oczka. Morskie
żółwie smutnie łykają meduzy.
Ten sposób jest śmiertelny.
I z tym będziesz taka delikatna.
Z tym.

dekapitacja

Sztylety i sztyletnicy. Skrzywiony
skrzydłokwiat i skrzydłokist, co skisł.
I choroby liści i planet – lecą na nas
te wszystkie gwiazdy i gwizdy. Strach.
Nienasycona niezliczność – napisze
rosyjska poetka do niemieckiego poety.
Potem włoży różne wersje wersów z za grobu
do grobu – sztylet ze wschodu do księgi
lodu i pra-obrazów. Gdyby była wojna,
można by to uznać za niestosowność;

margines okopu, zwód – zawał, podzachwył
albo nagle przesunięcie linii frontu. A tak,
atak szczytowy po stromej stronie grani.
Składnia – zapadnia; luki w podczerwieni.
Coś kosztem czegoś. Nic kosztem wszystkiego.

zła godzenie

To już ten czas. Emska sól nie będzie
rany szczypać tak bardzo, jak to,
czego nie ma. Jak ty gryzie tylko śmierć,
co nie przychodzi w momentach
przewidzianych; zza palców, znad psalmów
– z zaskoczenia, do góry dnem, czułym
szepem, szeptuchem – zauroczeniem przed
odczynieniem; zjawą ust, co objadły zabobon.
Nadto kilka słów, co dygocząc zechcą zbiec
poza słownik w nieopisane liturgie znaczeń.
Nie ma niczego nieważnego. Zawsze coś.
Tylko okoliczności zła godzące.

spis powszechny

Szkolne pasje organisty
i szloch na kościele – tak to już
koniec. Tusz za tusz. Rzęsa
klei rzęsę i podbródek, co dziwnie
drży. Ofensywa płaczek i psalmów
rusza na nas, jak husaria. *Szych
nieuchronny i nie odłożony,
Bo kogo trafi, tyrańsko się sroży.*
Ściemnia się. Już zamiast mnie
leży inny i pąsowieje. Wezmą go
sroki za ogon – do nieba. Wianki
kręci; piruety. Skreśla krzyżyk.
Celuje w kółko i trafia w pustkę
prześcieradła. Czaruj. Nęc. A nuż
wyjdzie zza ściany mój cień. I
rozrośnie się mech pod dębami.
I trawy położą się na wznak.
Nadto czyny chwalebne, duchy
służebne. Osobliwości w teorii
względności – całun zawinięty
w celofan. Prognozy nędzoty,
potem cudna chłosta.